

Arrest

nr. 260 226 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, samen met X en X, die eveneens verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 3 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekster en haar advocaat G. GASPART, van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor verzoeker en tweede verzoekster en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoekster, haar minderjarige zus en haar oudste minderjarige broer, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 november 2019 België binnen en verzoeken op 18 november 2019 om internationale bescherming. De jongste minderjarige broer van eerste verzoekster komt volgens zijn verklaringen op 23 december 2019 België binnen en verzoekt op 3 januari 2020 om internationale bescherming. Op 29 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 3 mei 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. U. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent adventist. U werd geboren op 13 december 2000 in Granada in het departement Meta. U woonde met uw familie op een finca (boerderij) in Aguas Claras. U studeerde af aan het middelbaar en studeerde vervolgens technoloog in boekhouding in Granada. Om deze reden ging u in Granada wonen, apart van uw familie. Uw vader, U. C. A. (...), kwam op 24 januari 2019 naar België en diende hier op 8 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn verzoek om internationale bescherming werd op 29 november 2019 afgewezen door het CGVS, en in beroep door de RvV op 17 december 2020. Ook het verzoek van uw broer Ad. (...) werd afgewezen, en zijn tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 22 maart 2021. Uw moeder Me. (...) woont in Granada. U heeft nog een halfbroer, An.(...), in Colombia. Uw zus Da. (...) is hier in België net als uw andere broers L. (...) en J. (...).

U verliet Colombia omwille van onderstaande redenen: na het vertrek van uw vader (en broer Ad. (...)) wegens bedreigingen door onbekenden, is uw moeder een relatie begonnen met een zekere Le. (...). Hij gedroeg zich niet goed ten aanzien van jullie. Hij bekeek uw zus op een verkeerde manier. Uw zus vertelde u dat hij jaloers was op haar. Op een nacht wou hij bij u in Granada overnachten maar u heeft hem niet binnengelaten. U vreesde dat hij u misschien iets zou aandoen. U vertelde dit aan uw moeder maar ze vond dat u dramatiseerde. Nadien wou hij u trakteren op een ijsje maar ook dit weigerde u. Hij zorgde er ook voor dat uw moeder jullie sloeg. Hijzelf sloeg uw moeder. Zijn zoon uit een vorige relatie stal geld van uw moeder en gaf het aan uw zussen. Uw moeder en jullie zagen deze situatie niet langer zitten. Ze vond dat jullie vader maar voor jullie moest zorgen. Omdat jullie vader niet naar Colombia kan terugkeren omwille van zijn eigen problemen werd er beslist dat jullie naar België zouden komen. Daarnaast vreest u ook de onveiligheid in de regio en dat u mogelijk ontvoerd of verkracht kan worden. Op 7 november 2019 reisde u samen met uw zus Da. (...) en Broer L. (...) via een tussenstop in Spanje naar België. Op 18 november 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw zus Da. (...) en uw broer L. (...). Op 23 december 2019 kwam ook uw jongere broer J. (...) naar België. Op 3 januari 2020 diende J. (...) eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat de nieuwe partner van uw moeder u zou kunnen (seksueel) misbruiken of dat u ontvoerd zal worden door paramilitairen of milities.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort en identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia niet gegronnd zijn.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat uw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat het door u aangehaald probleem met uw moeder en haar nieuwe vriend familiaal en gemeenrechtelijk van aard is. U zou Colombia verlaten hebben omwille van problemen die u kende met uw moeder en haar nieuwe partner. Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie en betreft louter interpersoonlijke problemen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

U stelt dat uw moeder zich onverschillig gedroeg sinds ze haar nieuwe vriend had. U verklaart dat de nieuwe vriend van uw moeder op een avond bij u langskwam en dat u hem niet wou binnenlaten. Hij was hier niet mee gediend. Later wou hij met u een ijsje gaan eten maar ook dat wou u niet. U dacht dat hij verkeerde bedoelingen had, echter berust dit op een louter vermoeden. Hij heeft nooit iets in die zin ondernomen (CGVS M. (...), p. 14). Het is dus ook mogelijk dat zijn gedrag eerder een poging is een goeie band met u op te bouwen dan dat dit kwam uit andere bedoelingen. Toen u dit aan uw moeder vertelde vond ze dat u overdreef. Hoewel het CGVS kan aannemen dat de nieuwe partner van uw moeder u niet ligt en zich eventueel ongepast gedraagt door over seksuele activiteiten met uw moeder te praten terwijl u het kon horen (CGVS M. (...), p. 9) dient te worden opgemerkt dat deze zaken onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Uw enige vrees die u heeft berust op een louter vermoeden dat u mogelijk verkracht zou kunnen worden (CGVS M. (...), p. 13). De overige feiten die u aanhaalt, met name dat uw zus en broers soms door uw moeder geslagen zouden worden, en uw broers moeten meewerken op de finca houden geen verband met u. Bovendien heeft u nog steeds af en toe contact met uw moeder in Colombia en vraagt u haar hoe het met haar gaat (CGVS M. (...), p. 7). Mocht u daadwerkelijk vrezen dat ze het slecht met u voor heeft en u aan haar wil ontkomen uit een vrees voor uw leven of integriteit is dit toch opmerkelijk.

Daarnaast hebben jullie geen enkele stap ondernomen om deze problemen in Colombia zelf op te lossen of bescherming te zoeken. Internationale bescherming kan pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Jullie hebben in Colombia nergens hulp gezocht. U wou het enkel aan uw vader vertellen (CGVS M. (...), p. 9). Nochtans hebben jullie in Granada nog familieleden wonen aan wie jullie hulp konden aanvragen of had u naar de autoriteiten kunnen stappen mocht u daadwerkelijk van mening zijn dat u of uw broers en zus in gevaar verkeerden. Jullie deden dit niet omdat u van mening bent dat ze u niet gaan geloven (CGVS M. (...), p. 12). Echter heeft u nooit enige poging ondernomen. Dat de politie u niet zou willen helpen berust dan ook op een loutere veronderstelling. Bovendien hadden jullie zich ook tot de gezinscommissaris kunnen richten, dewelke een laagdrempelige lokale instantie is, die zich bezighoudt met dit soort situaties. Dit hebben jullie niet gedaan. U heeft op geen enkele manier geprobeerd de situatie in Colombia op te lossen of bescherming te zoeken tegen uw moeder en haar partner. U voegt eraan toe dat jullie vader jullie eigenlijk gewoon dicht bij hem wilde hebben en jullie daarom geen bescherming zochten in Colombia (CGVS M. (...), p. 12). Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. U dient desgevallend gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Ook dient er worden opgemerkt dat u zowel uit uw verklaringen als uit de verklaringen van uw zus en jongere broers blijkt dat jullie Colombia hebben verlaten omdat u zelf onvoldoende middelen heeft om in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS M. (...), p. 13). Het is volgens uw verklaringen immers moeilijk om als pas afgestudeerde werk te vinden (CGVS, M. (...), p. 13). Dit is een blote verklaring die u op geen enkele manier staakt. U bent immers meerderjarig en heeft gestudeerd en bent uit Colombia vertrokken na afronding van uw studies (CGVS p. 5). Jullie gevraagd of het mogelijk zou zijn om ergens anders in Colombia te gaan wonen, ergens anders dan in het huis van uw moeder, werd er geantwoord dat dit niet mogelijk was omdat jullie geen eigen inkomsten hebben en de familieleden elk hun eigen gezin hebben om voor te zorgen (CGVS M. (...), p. 13). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u door de week in de stad Granada woonde waar u ook studeerde en dit zonder problemen. Uw moeder zou gezegd hebben dat ze niet langer voor u en uw broers en zus wilde zorgen. Aangezien uw vader door

zijn problemen niet kan terugkeren naar Colombia dienden jullie aldus naar België te komen. Aan de asielmotieven van uw vader werd echter geen geloof gehecht door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Deze elementen wijzen erop dat er voor jullie geen nood is aan internationale bescherming. Dit wordt verder versterkt door het gegeven dat uw vader, in het dossier van uw broer J. (...), verklaarde dat hij een verzoek voor zijn zoon indiende omdat hij zelf een negatieve beslissing heeft gekregen, en dus niet uit een werkelijke nood om internationale bescherming (zie dossier 20/10005). Mocht u samen met uw vader terugkeren naar Colombia zou hij de verantwoordelijkheid moeten dragen over u en uw broers en zus en werk moeten vinden, zo stelt u (CGVS M. (...), p. 13). Het CGVS ziet niet in waarom dit niet mogelijk zou zijn. In het verleden heeft uw vader steeds werk kunnen vinden, zo blijkt. Bovendien is de finca in het bezit van uw tante, de zus van uw papa (CGVS Da. (...), p. 9). Aldus kan gesteld worden dat er geen ernstige onoverkomelijkheden zijn die een terugkeer bemoeilijken. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat jullie niet samen met jullie vader naar Colombia kunnen terugkeren. Immers betreffen jullie bezwaren louter socio-economische problemen die geen uitstaans hebben met de internationale bescherming, en is onvoldoende aangetoond dat jullie bij terugkeer in een situatie van mensonterende omstandigheden zouden terechtkomen.

Wat uw vrees t.a.v. de veiligheidssituatie in Colombia en het feit dat u vreest ontvoerd te worden (CGVS M. (...), p. 11) betreft, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een veralgemening is en dat u deze vrees op geen enkele manier in concreto kan aantonen. Het volstaat niet dat u zelf oprecht geloofd gevaar te lopen. U stelt dat dit kan omdat er in sommige regio's van Colombia meer ontvoeringen voorkomen dan in andere. Echter heeft u nooit iets dergelijks in meegemaakt of werd er nooit geprobeerd u te ontvoeren (CGVS M. (...), p. 14).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Colombia heeft moeten verlaten omwille van problemen met uw moeder en haar nieuwe partner. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat ook in de dossiers van uw zus Da. (...) en broers L. (...) en J. (...), die zich op dezelfde asielmotieven baseren, eveneens werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de zus van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, D. U. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op 21 december 2003 in de stad Granada in het departement Meta. Je woonde met jouw familie op de finca (boerderij) "Esperanza" in Aguas Claras. Je bent adventist. Je ging tot jouw komst naar België naar de Jose Antonia Gallan school. Je zat in het 9de jaar. Je heeft niet gewerkt. Jouw vader U. C. A. (...) kwam op 24 januari 2019 naar België en diende hier op 8 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in, samen met jouw broer Ad. (...). Zijn verzoek om internationale bescherming werd op 29 november 2019 afgewezen door het CGVS, en in beroep door de RvV op 17 december 2020. Ook het verzoek van jouw broer Ad. (...) werd afgewezen, en zijn tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 22 maart 2021. Jouw moeder Me. (...) woont in Granada. Je hebt nog een halfbroer, An. (...), in Colombia. Jouw zus M. (...) en andere broers L. (...) en J. (...) zijn hier in België.

Je verliet Colombia omwille van onderstaande redenen: zo'n drie maanden na het vertrek van jouw vader (en broer Ad. (...)) uit Colombia wegens bedreigingen, kreeg jouw moeder een relatie met Le. (...). Hij was op de boerderij komen werken. Hij zorgde voor een verandering in het gedrag van jouw moeder. Hij zette haar tegen jullie op. Jij en jouw broers werden sindsdien vaak door haar geslagen. Hij keek op een geïnteresseerde manier naar jouw lichaam, en dat vond je niet leuk. Jouw broers moesten meewerken op de boerderij. Zijn zoon kwam soms naar de boerderij en stal geld van jouw moeder. Jouw broers kregen hier vervolgens de schuld van. Jouw oudere zus M. (...) studeerde en verbleef elders in Granada. Op een avond klopte Le. (...) bij haar aan maar ze wou hem niet binnenlaten. Hij vond dit niet leuk. Jouw moeder en jullie vonden dat het welletjes was. Er werd besloten dat jouw vader moest terugkeren naar Colombia, of dat jullie anders naar België zouden gaan om bij hem te wonen. Aangezien jouw vader niet kan terugkeren omwille van zijn eigen problemen werd er voor dit laatste gekozen. Je verliet Colombia samen met jouw broer L. (...) en zus M. (...) op 7 november 2019. Jullie vlogen via Spanje naar België. Op 8 november 2019 kwamen jullie hier aan en op 18 november 2019 diende je een verzoek om internationale bescherming in. Ook jouw broer L. (...) en zus M. (...) dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2019 kwam ook jouw jongste broer J. (...) naar België en hij diende op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Colombia vrees je de onveiligheid in de regio en dat je ontvoerd en verkracht zal worden door (criminele) groeperingen. Daarnaast vrees je ook dat de partner van jouw moeder jou iets zou kunnen aandoen.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw paspoort, identiteitskaart en geboortakte neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat je geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat jouw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit jouw verklaringen kan enkel afgeleid worden dat het door jou aangehaalde probleem familiaal en gemeenrechtelijk van aard is. Jij zou Colombia verlaten hebben omwille van problemen die je kende met jouw moeder en haar nieuwe partner. Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie en betreft louter interpersoonlijke problemen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat je bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Je verklaart jouw moeder en haar nieuwe vriend te vrezen. Jouw moeder zou je sinds ze met hem samen is geregeld slaan en hij zou je op een verkeerde manier bekijken, alsook opmerkingen over jouw borsten hebben gemaakt (CGVS Da. (...), p. 12). Daarnaast zou je van jouw moeder veel moeten meehelpen in het huishouden (CGVS Da. (...), p. 12). Jouw broers zouden dan weer werk moeten doen op de boerderij, waaronder werk met pesticiden (CGVS Da. (...), p. 12). De zoon van haar nieuwe partner zou geld van je moeder stelen en jouw broers zouden hier vervolgens de schuld van krijgen (CGVS Da. (...), p. 12; L. (...), p. 12). Hoewel het af te keuren valt dat je door uw moeder zou geslagen zijn en dat jouw broers na school gevaarlijk werk moeten doen op de boerderij, dient eveneens te worden opgemerkt dat de feiten niet van die aard zijn dat ze oplopen tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden opgemerkt dat J. (...), eens verhuisd naar de stad Granada met jullie moeder en Le. (...), niet meer heeft moeten werken (CGVS J. (...), p. 15) en nog bijna twee maand langer na vertrek van de rest van het gezin in Colombia bij jouw moeder heeft verbleven omdat hij haar niet alleen wou laten (CGVS J. (...), p.7). Dit doet dan ook vermoeden dat de slechte situatie bij jullie moeder niet dermate ernstig was dat jullie leven of integriteit in gevaar was. Bovendien blijft inzake je vrees voor misbruik louter bij blote beweringen zonder enig bewijs.. Waar je nog stelt dat Le. (...) ooit eens bij jouw zus M. (...) langsging in Granada en zij hem niet binnen wou laten dient te worden opgemerkt dat dit niet kan gezien worden als een daad of een actie waarbij hij haar schade zou hebben willen berokkenen (CGVS Da. (...), p. 12; L. (...), p. 11). Dat hij iets slechts van zin was berust louter op een louter vermoeden van jou en jouw zus en broers. Bovendien blijkt uit de verklaringen dat er nu nog contact is met jouw moeder (CGVS Da. (...), p. 7, J. (...), p. 8; M. (...), p. 7). Wat gezien het feit dat jullie stellen haar te vrezen opmerkelijk is.

Daarnaast hebben jullie, mocht het toch om meer dan een pedagogische tik zijn gegaan, geen enkele stap ondernomen om deze problemen in Colombia zelf op te lossen of bescherming te zoeken.

Internationale bescherming kan pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in jouw geval niet zo is. Jullie hebben in Colombia nergens hulp gezocht. Jij wou het enkel aan jouw zus vertellen (CGVS Da. (...), p. 13) en zij vertelde het op haar beurt alleen aan jullie vader (CGVS M. (...), p. 9). Jouw broers vertelden het eveneens aan niemand (CGVS L. (...), p. 13, 14; J. (...), p. 15, 16). Nochtans hebben jullie in Granada nog familieleden wonen aan wie jullie hulp konden aanvragen of hadden jullie naar de autoriteiten kunnen stappen. Jullie deden dit niet omdat je van mening bent dat ze jou niet gaan geloven en je minderjarig bent (CGVS M. (...), p. 12; CGVS Da. (...), p. 13; J. (...), p. 16). Echter heb je nooit enige poging ondernomen, ook jouw meerderjarige zus deed dit niet. Dat de politie jou niet zou geloven en jou niet zou willen helpen berust op een loutere veronderstelling. Bovendien hadden jullie zich ook tot de gezinscommissaris kunnen richten dewelke een laagdrempelige lokale instantie is, opgericht voor dit soort situaties. Dit hebben jullie nagelaten te doen. Jouw ooms en tantes in Colombia nam je niet vertrouwen omdat je niet veel informatie met hen deelde en niet vaak bij hen was (CGVS Da. (...), p. 16). Nochtans blijkt uit de verklaringen van jouw broers dat zij vaak bij hen langsgingen, alsook bij jouw oma in Granada (CGVS L. (...), p. 6, 9; J. (...), p. 8, 9, 15). Jouw broer L. (...) zou dan weer niks aan jullie grootouders hebben verteld omdat hij niet graag over zulke dingen praat en hen niet in gevaar wilde brengen (CGVS L. (...), p. 13). Dat je hen niet vaak zag en daarom hun hulp niet wou vragen, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien, zo stelt jouw broer L. (...), gingen de familieleden akkoord met de relatie tussen uw moeder en Le. (...) (CGVS L. (...), p. 13; J. (...), p. 16). Zij werden niet op de hoogte gesteld van zijn gedrag (CGVS L. (...), p. 13; J. (...), p. 16). Mochten jullie hen hebben ingelicht zouden ze er mogelijk anders over denken en jullie misschien geholpen hebben. J. (...) vertelde dat weer dat het met jouw ooms en tantes goed ging en er daarom niks aan hen werd gezegd (CGVS J. (...), p. 16). Ook op school heb je niemand in vertrouwen genomen om je te helpen. Wanneer er wordt gevraagd waarom je op school niemand in vertrouwen nam stel je dat je niet veel praatte (CGVS Da. (...), p. 15; L. (...), p. 13; J. (...), p. 15). Jouw zus voegde eraan toe dat jullie vader jullie dichtbij hem wilde hebben en dat jullie daarom geen bescherming zochten in Colombia (CGVS M. (...), p. 12).

Ook dient er worden opgemerkt dat er zowel uit jouw verklaringen als uit de verklaringen van jouw zus M. (...) en jongere broers L. (...) en J. (...) blijkt dat jullie Colombia hebben verlaten omdat jullie zelf onvoldoende middelen hebben om in jullie levensonderhoud te voorzien. Jullie gevraagd of het mogelijk zou zijn om ergens anders in Colombia te gaan wonen, ergens anders dan in het huis van jouw moeder, werd er geantwoord dat dit niet mogelijk was omdat jullie geen eigen inkomsten hebben en de andere familieleden elk hun eigen gezin hebben om voor te zorgen (CGVS Da. (...), p. 18; M. (...), p. 13). Jouw zus M. (...) is nog maar pas afgestudeerd en zou maar moeilijk werk kunnen vinden in Colombia (CGVS M. (...), p. 13). Deze elementen wijzen erop dat er voor jullie geen nood is aan internationale bescherming en doet het vermoeden rijzen dat jullie om andere motieven Colombia verlieten. Dit wordt verder versterkt door het gegeven dat jouw vader in het dossier van jouw broer J. (...) verklaarde dat hij een verzoek indiende om internationale bescherming in naam van zijn zoon omdat hij zelf een negatieve beslissing heeft gekregen, en dus niet uit een werkelijke nood om internationale bescherming (zie dossier 20/10005). Jouw broer L. (...) verklaarde op DVZ dat hij ten eerste naar België kwam omdat jouw vader hier al was (zie vragenlijst L. (...), vraag 5). Aangezien jouw vader door zijn problemen niet kan terugkeren naar Colombia dienden jullie naar België te komen, zo stellen jullie (CGVS Da. (...), vragenlijst L. (...) p. 2). Aan de asielmotieven van jouw vader werd echter geen geloof gehecht door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map), dus deze verklaring gaat niet op. Samen met jouw vader terugkeren naar Colombia zou echter moeilijk zijn, zo verklaren jullie. Hij is vertrokken en heeft niks meer in Colombia. Er zou geen economische stabiliteit zijn daar, zo stel je (CGVS Da. (...), p. 17). Echter heeft je vader wel nog familie in Colombia en kon hij in het verleden ook werk vinden. Het CGVS ziet niet in waarom dit in de toekomst niet zou lukken. De finca is bovendien in het bezit van zijn zus, jouw tante (CGVS Da. (...), p. 7, 16). Aldus kan gesteld worden dat er geen ernstige onoverkomelijkheden zijn die een terugkeer bemoeilijken. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat jullie niet samen met jullie vader naar Colombia kunnen terugkeren. Immers betreffen jullie bezwaren louter socio-economische problemen die geen uitstaans hebben met de internationale bescherming, en is onvoldoende aangetoond dat jullie bij terugkeer in een situatie van mensonterende omstandigheden zouden terechtkomen.

Wat jouw en jouw broers hun vrees t.a.v. de veiligheidssituatie betreft en het feit dat jullie vrezen ontvoerd te worden (CGVS Da. (...), p. 16, 17; L. (...), p. 11, 14, 15; J. (...), p. 17, 18, 19) dient te worden opgemerkt dat dit slechts een veralgemening is en dat jullie deze vrees op geen enkele manier in concreto kunnen aantonen. Het volstaat niet dat jullie zelf oprecht geloven gevaar te lopen. Je stelt dat dit kan omdat er in sommige regio's van Colombia meer ontvoeringen voorkomen dan in andere en

in jullie regio zou dit vaak gebeuren (CGVS Da. (...), p. 17). Echter hebben jij of jouw broers nooit iets dergelijks in meegemaakt of werd er nooit geprobeerd jou of iemand van je gezin te ontvoeren.

Je hebt met andere woorden niet aangetoond dat je Colombia hebt moeten verlaten omwille van gegronde problemen met jullie moeder en haar partner. Je toont bijgevolg niet aan dat je een gegronde vrees hebt voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat je een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval je zou terugkeren naar jouw land van herkomst.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte tonen jouw identiteit en nationaliteit aan en deze worden niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er ook in de dossiers van jouw broer J. (...) en L. (...) en jouw zus M. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de oudste minderjarige broer van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, L. U. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op 7 september 2009 in Granada in het departement Meta. Je woonde met je familie op de finca (boerderij) "La Esperanza" in Aguas Claras. Je ging tot het 7de jaar naar de Jose Antonio Gallan school. Je ging er tot aan je vertrek uit Colombia naar school. Jouw papa U. C. A. (...) kwam op 24 januari 2019 naar België en diende hier op 8 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in, samen met je broer Ad. (...). In de dossiers van jouw vader U. C. A. (...) en jouw broer U. G. A. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen, dewelke door de RvV werd gevolgd. Het tweede verzoek van jouw broer werd niet-ontvankelijk verklaard op 22 maart 2021. Jouw mama Me. (...) is nog in Colombia. Je hebt ook nog een halfbroer in Colombia, An. (...). Jouw zussen M. (...) en Da. (...) zijn hier in België, net als jouw broer J. (...).

Je verliet Colombia omwille van de volgende redenen: enkele maanden nadat jouw papa (en broer Ad. (...)) Colombia verlieten na bedreigingen kreeg jouw mama een relatie met een zekere Le. (...). Sindsdien veranderde haar houding tegenover jullie. Le. (...) zei aan jouw mama dat ze jullie moest slaan als jullie iets verkeerd deden. Daarnaast moest je meehelpen op de boerderij. Zo diende je o.a. met pesticiden te werken. De nieuwe partner van jouw mama keek ook op een verkeerde manier naar jouw zussen. Daarnaast vrees je de algemene onveiligheid in de regio. Je vreest dat je zal ontvoerd of verkracht worden door criminele of paramilitaire organisaties. Er werd besloten dat jij en jouw zussen naar België zouden komen om jullie papa te vervoegen. Jullie vertrokken op 7 november 2019 met een tussenstop in Spanje naar België. Op 18 november 2019 diende je hier een verzoek om internationale bescherming in. Jouw zussen M. (...) en Da. (...) dienden eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2019 komt ook jouw broer J. (...) naar België en hij dient op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw paspoort en geboorteakte neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat het incident betreft dat je voor aanvang van jouw persoonlijk onderhoud zag aan de gebouwen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat er jou voor de start van het persoonlijk onderhoud en aan het einde de kans werd geboden hierover te spreken en werd jou verteld dat je altijd om een pauze mocht vragen indien dat nodig was. Het persoonlijk onderhoud is verder vlot verlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

Uit jouw verklaringen blijkt dat jij je beroept op dezelfde redenen als jouw zus Da. (...). Bijgevolg wordt aan jou identiek dezelfde status toegekend en wordt jouw verzoek om internationale bescherming afgewezen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de beslissing in hoofde van jouw zus Da. (...) waarvan je de motivering hieronder kan lezen:

(...)

De documenten die je neerlegt veranderen niks aan bovenstaande motivering en vaststelling. Jouw paspoort en geboorteakte tonen slechts jouw identiteit en nationaliteit aan en deze worden niet betwist.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er ook in de dossiers van jouw broer J. (...) en jouw zus M. (...), die zich op dezelfde asielmotieven baseren, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van de jongste broer van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, J. U. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op 8 augustus 2009 in Granada in het departement Meta. Je woonde met je familie op de finca (boerderij) "La Esperanza" in Aguas Claras. Later ben je met jouw moeder en haar vriend Le. (...) verhuisd naar de stad Granada. Je ging tot het 4de jaar naar de Jose Antonio Gallan school. Jouw papa U. C. A. (...) kwam op 24 januari 2019 naar België en diende hier op 8 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in, samen met je broer Ad. (...). In de verzoeken van jouw vader U. C. A. (...) en jouw broer U. G. A. (...) nam het CGVS een weigeringsbeslissing genomen, dewelke door de RvV werden gevolgd. Het tweede verzoek van je broer werd op 22 maart 2021 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Jouw mama Me. (...) is nog in Colombia. Je hebt ook nog een halfbroer in Colombia, An. (...). Jouw zussen M. (...) en Da. (...) zijn hier in België net als jouw andere broer L. (...).

Je verliet Colombia omwille van de volgende redenen. Enkele maanden nadat jouw papa (en broer An. (...)) Colombia verlieten wegens bedreigingen, kreeg jouw mama een relatie met een zekere Le. (...). Sindsdien veranderde haar houding tegenover jullie. Le. (...) zei aan jouw mama dat ze jullie moest slaan als jullie iets verkeerd deden. Daarnaast moest je meehelpen op de boerderij. Zo diende je o.a. met pesticiden te werken. De nieuwe partner van jouw mama keek ook op een verkeerde manier naar jouw zussen. Daarnaast vrees je de onveiligheid in de regio. Je vreest dat je zal ontvoerd of verkracht worden door criminele of paramilitaire organisaties. Er werd besloten dat jouw broer en jouw zussen naar België zouden komen om jouw papa te vervoegen. Zij vertrokken op 7 november 2019 met een tussenstop in Spanje naar België. Op 18 november 2019 dienden ze hier een verzoek om internationale bescherming in. Jij wou jouw mama niet achterlaten en bleef nog wat langer in Colombia. Op 23 december 2019 kwam jij ook naar België bij jouw papa en op 3 januari 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw paspoort en geboorteakte voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond hebt.

Uit jouw verklaringen blijkt dat jij je beroept op dezelfde redenen als jouw zus Da. (...). Bijgevolg wordt aan jou identiek dezelfde status toegekend en wordt jouw verzoek om internationale bescherming afgewezen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de beslissing in hoofde van jouw zus Da. (...) waarvan je de motivering hieronder kan lezen:

(...)

De documenten die je neerlegt veranderen niks aan bovenstaande motivering en vaststelling. Jouw paspoort en geboorteakte tonen slechts jouw identiteit en nationaliteit aan en deze worden niet betwist.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er ook in de dossiers van jouw broer L. (...) en jouw zus M. (...), die zich op dezelfde asielmotieven baseren, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijten de commissaris-generaal tevens een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting van de principes van de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen, stellen verzoekende partijen niet akkoord te kunnen gaan met *"de motivering en de strekking van de bestreden beslissing"*. Zij geven aan te volharden in de verklaringen die zij hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en laten het volgende gelden:

"Impliciet lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat de verkeerde seksuele intenties van de nieuwe partner van de moeder van verzoekers ten aanzien van eerste en tweede verzoekster onvoldoende

bewezen werd, aangezien er in de beslissing wordt aangegeven dat dit een loutere veronderstelling is van verzoeksters.

De verwerende partij laat echter na om een onderzoek naar geloofwaardigheid van deze feiten te doen op basis van de verklaringen van verzoekster wat dit betreft. Deze verklaringen waren nochtans coherente tussen verzoekers, gedetailleerd, spontaan en doorleefd.

De houding van de partner van de moeder van verzoekster moet als aangetoond worden beschouwd.

Dit vormt de basis voor een risico analyse in geval van terugkeer, waar er moet worden nagegaan of er een redelijke kans is dat de vrees van eerste en tweede verzoeksters ten aanzien van de nieuwe partner van hun moeder zich zal concretiseren in geval van terugkeer. De houding van de nieuwe partner van de moeder van verzoekers is op zijn minst een aanwijzing dat dit risico ernstig is.

Het element „gegrond” in de definitie van vluchteling betrekking heeft op hoe groot de kans is dat de verzoeker met vervolging te maken krijgt.

Het feit dat eerste en tweede verzoekster reeds seksueel aangerand werden in het verleden is een ernstige indicatie dat dit zich zal opnieuw voordoen in geval van terugkeer, conform artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Er moet herinnerd worden dat een schending van artikel 3 van het EVRM per definitie voldoende zwaarwichtig is om als een vervolging te worden beschouwd. De niveau van hardheid die vereist is om te besluiten of een schending van artikel 3 van het EVRM, en dus een mogelijke vervolgingsdaad, is variabel en hangt af van alle persoonlijke omstandigheden van de betrokkene personen.

Hiermee moet uiteraard rekening worden gehouden met de minderjarigheid van tweede, derde en vierde verzoekers, en de kwetsbare positie van de kinderen in de Colombiaanse maatschappij alsook de kwetsbare positie van de vrouwen in de Colombiaanse maatschappij voor eerste en tweede verzoekster (zie UNHCR Eligibility Guidelines, pp. 42-44 en 45-47).

Het feit dat tweede, derde en vierde verzoekers slachtoffer werden van huiselijk geweld in Colombia kan niet zomaar worden beschouwd als onvoldoende zwaarwichtig. Rekening houdende met hun minderjarigheid bereikt huiselijk geweld wel de niveau van hardheid om als een vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980 te worden beschouwd. Dat zij reeds slachtoffer werden van huiselijk geweld in het verleden is een ernstige aanwijzing dat dit opnieuw het geval zou zijn in geval van terugkeer in Colombia.

Het feit dat derde en vierde verzoekers verplicht werden met gevaarlijke producten op de boerderij te werken is evenzeer een voldoende zwaarwichtig feit en een aanwijzing, in de zin van artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980 dat dit zich waarschijnlijk zal herhalen in geval van terugkeer.

Uiteindelijk, het cumulatief effect van al deze ervaringen moet uiteraard ook in overweging genomen worden conform artikel 48/3, §2, eerste lid, b) van de wet van 15.12.1980, cumulatief effect dat onvoldoende in overweging werd genomen door de verwerende partij.

Om al deze redenen is het bestaan en het onderzoek naar het bestaan van een overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, §2, lid 2 een centraal element.

Deze bescherming mag niet enkel theoretisch zijn maar moet doeltreffend zijn en van niet tijdelijke aard. Hoewel het geen resultaatverbintenis inhoudt, moet er wel een zekere effectiviteit zijn. De overheid moet redelijk maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen.

Dit vereist nauwkeurige volledige en actuele landeninformatie die betrekking heeft op de individuele omstandigheden van verzoekers, in casu, minderjarigen, of jonge vrouwen en jongens die slachtoffer zijn van huiselijk geweld, gedwongen arbeid en seksuele aanranding.

Het is de verantwoordelijkheid van de verwerende partij om deze nauwkeurige, volledige en actuele landeninformatie te verzamelen (HvJ 22 november 2012, C-277/11 M.M. pt. 67; HvJ 7 november 2013 C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 58). Dit is ook een gevolg van artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980.

De aanwezige landeninformatie is onvoldoende om een nauwkeurig onderzoek te voeren naar het bestaan van een overheidsbescherming in Colombia rekening houdende met de bijzondere omstandigheden van verzoekers.

De Guidelines van de UNHCR van 2015 zijn gedateerd. De informatie die er wordt hernomen laat trouwens ook toe te twijfelen aan de doeltreffendheid van de overheidsbescherming in de conflictzones:

(...) (p. 17)

Specifiek informatie over beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld en/of seksuele aanranding in de familiekring is niet aanwezig.

Bijkomend moet er worden onderlijnd dat het beerleggen van een klacht bij de autoriteiten op zich een element kan zijn voor de evaluatie van het bestaan van overheidsbescherming, maar geen voorwaarde is voor de toekenning van een internationale bescherming. Indien uit de landeninformatie blijkt dat een klacht sowieso niet effectief is om de vervolgingsdaden te voorkomen kan er van een verzoeker niet

worden verwacht dat hij deze klacht indient. Opnieuw kan worden verwezen naar het feit dat er over beschermingsmogelijkheden voor minderjarige kinderen of jonge vrouwen slachtoffer van huiselijk geweld (in de brede zin) onvoldoende informatie aanwezig is in het administratief dossier.

Men mag ook niet uit het oog verliezen dat het voor minderjarige kinderen uiterst moeilijk is om een klacht tegen een familielid in te dienen.

Uiteindelijk, moet er worden onderlijnd dat de bescherming bedoeld in artikel 48/5, §2 alleen kan worden geboden door de Staat, of bij wijze van uitzondering, door internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met bijkomende voorwaarden van effectiviteit en bereidheid van deze internationale organisaties (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A.). De verwijzing naar familieleden en de mogelijke bescherming die zij zouden kunnen bieden is bijgevolg totaal irrelevant.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk verweten worden dat hij de geen verdere stappen ondernam en daarom geen interne rechtsmiddelen aangesproken heeft.”

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, klagen verzoekende partijen aan dat de informatie in het administratief dossier niet meer actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van vijf gewapende conflicten in Colombia. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN is volgens verzoekende partijen “niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7)”. Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt volgens verzoekende partijen dat dit wel het geval is voor Meta, het departement waar zij woonden voor hun vertrek.

Verzoekende partijen stellen verder dat de commissaris-generaal niet kan “worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia” omdat “het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980”. Verzoekende partijen verduidelijken dat ernstige schade niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit betreft maar ook “andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980”. Andere belangrijke factoren zijn volgens verzoekende partijen “de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade”. Verder stellen verzoekende partijen dat de veiligheidssituatie regionaal onderzocht dient te worden en dat de “motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn” totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht is.

Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat de “notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt (...) van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en (...) niet per analogie (kan) worden toegepast” en verwijzen zij wat dat betreft naar de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij wijzen tevens op de Conclusie van de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, voorgesteld op 18 juli 2013, waarin deze pleitte voor “een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht” en meer uitleg gegeven had over “de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, (...) de mening (had) geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was”.

Verzoekende partijen stellen dat UNHCR in zijn “*Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne*” het standpunt heeft geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als “gewapende conflict” gedefinieerd is.

Verzoekende partijen voeren aan dat het departement Meta deel uitmaakt van “de zuidelijke grensregio waar de FARC-EP een sterke invloed had”. Verwijzend naar de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 13 november 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen,

merken verzoekende partijen op dat de situatie in deze regio opnieuw verslechterd is na de demobilisatie van de guerrillagroep. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken. Onder verwijzing naar de update van voormelde COI Focus van 27 juli 2020, waaraan eveneens gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, merken verzoekende partijen verder op dat er in Meta een groot aantal moorden op gedemobiliseerde FARC-strijders plaatsvindt, wat volgens hen een aanwijzing is van een hoge activiteit van paramilitaire groeperingen, alsook van gewapende confrontaties. Zij wijzen ook op de beperkingen van de bewegingsvrijheid als gevolg van het conflict en de acties van de actoren van het conflict en op de aanwezigheid van controleposten, waardoor het loutere feit zich te verplaatsen reeds het risico zou inhouden slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tot slot wijzen zij erop dat in laatstgenoemde COI Focus melding wordt gemaakt van afpersingen van boeren in het departement Meta, wat volgens hen opnieuw de hoge activiteitsgraad van de actoren van het conflict in dit departement aantoont.

Er moet volgens verzoekende partijen worden besloten *“dat het geweld in Meta een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) niet kan worden aangetoond dat haar problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (B) zij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, omdat (C) zij en haar zus en broers geen enkele stap ondernomen hebben om deze problemen in Colombia zelf op te lossen of bescherming te zoeken, omdat (D) er geen ernstige onoverkomelijkheden zijn die een terugkeer met haar vader naar Colombia bemoeilijken, omdat (E) zij haar vrees ten aanzien van de veiligheidssituatie in Colombia en om te worden ontvoerd op geen enkele manier *in concreto* kan aantonen, omdat (F) de documenten die zij neerlegt deze vaststelling niet kunnen ombuigen, en omdat (G) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan de zus van eerste verzoekster de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) niet kan worden aangetoond dat haar problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (B) zij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omdat (C) zij, eerste verzoekster en haar broers geen enkele stap ondernomen hebben om deze problemen in Colombia zelf op te lossen of bescherming te zoeken, omdat (D) er geen ernstige onoverkomelijkheden zijn die een terugkeer met haar vader naar Colombia bemoeilijken, omdat (E) zij haar vrees ten aanzien van de veiligheidssituatie in Colombia en om te worden ontvoerd op geen enkele manier *in concreto* kan aantonen, omdat (F) de documenten die zij neerlegt deze vaststelling niet kunnen ombuigen, en omdat (G) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de oudste minderjarige broer van eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zich beroept op dezelfde redenen als de zus van eerste verzoekster, zodat ook zijn verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen, en omdat (B) de documenten die hij neerlegt niets aan deze motivering en vaststelling veranderen.

Tot slot wordt ook in de motieven van de vierde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan de jongste minderjarige broer van eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zich beroept op dezelfde redenen als de zus van eerste verzoekster, zodat ook zijn verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen, en omdat (B) de documenten die hij neerlegt niets aan deze motivering en vaststelling veranderen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Volgens hun verklaringen hebben verzoekende partijen hun land van herkomst, Colombia, verlaten omdat hun moeder na het vertrek van hun vader en broer Ad. naar België wegens bedreigingen door onbekenden een relatie zou zijn begonnen met een zekere Le., die zich niet goed zou hebben gedragen ten aanzien van hen en hun moeder tegen hen zou hebben opgezet. Zo zouden de broers en zus van eerste verzoekster sindsdien vaak geslagen zijn door hun moeder, die op haar beurt slagen zou hebben gekregen van haar partner. De broers van eerste verzoekster zouden ook hebben moeten meehelpen op de boerderij. Daarnaast zou Le. interesse in het lichaam van de zus van eerste verzoekster hebben laten blijken en zou hij op een avond geprobeerd hebben om bij eerste verzoekster te overnachten in Granada, waar zij apart van haar familie woonde. Omdat eerste verzoekster, haar broers, zus en moeder vonden dat het welletjes was, zouden zij besloten hebben dat hun vader moest terugkeren naar

Colombia of dat zij anders naar België zouden gaan om bij hem te wonen. Aangezien hun vader niet zou kunnen terugkeren omwille van zijn eigen problemen zouden zij voor de laatste optie gekozen hebben. Bij een terugkeer naar hun land van herkomst stellen eerste verzoekster, haar zus en broers te vrezende dat de partner van hun moeder hen seksueel zal misbruiken of anderszins geweld zal aandoen. Daarnaast geven zij aan de algemene onveiligheid in hun regio te vrezende, alsook dat zij zouden worden ontvoerd of verkracht door criminele groeperingen.

Daargelaten de vraag of de door verzoekende partijen aangehaalde vrees voor de partner van de moeder van eerste verzoekster al dan niet verband houdt met de criteria van het Verdrag van Genève, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de door eerste verzoekster, haar zus en haar minderjarige broers aangehaalde feiten onvoldoende ernstig zijn om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking te kunnen komen.

Te dezen wordt in de eerste bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“U stelt dat uw moeder zich onverschillig gedroeg sinds ze haar nieuwe vriend had. U verklaart dat de nieuwe vriend van uw moeder op een avond bij u langskwam en dat u hem niet wou binnenlaten. Hij was hier niet mee gediend. Later wou hij met u een ijsje gaan eten maar ook dat wou u niet. U dacht dat hij verkeerde bedoelingen had, echter berust dit op een louter vermoeden. Hij heeft nooit iets in die zin ondernomen (CGVS M. (...), p. 14). Het is dus ook mogelijk dat zijn gedrag eerder een poging is een goeie band met u op te bouwen dan dat dit kwam uit andere bedoelingen. Toen u dit aan uw moeder vertelde vond ze dat u overdreef. Hoewel het CGVS kan aannemen dat de nieuwe partner van uw moeder u niet ligt en zich eventueel ongepast gedraagt door over seksuele activiteiten met uw moeder te praten terwijl u het kon horen (CGVS M. (...), p. 9) dient te worden opgemerkt dat deze zaken onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Uw enige vrees die u heeft berust op een louter vermoeden dat u mogelijk verkracht zou kunnen worden (CGVS M. (...), p. 13). De overige feiten die u aanhaalt, met name dat uw zus en broers soms door uw moeder geslagen zouden worden, en uw broers moeten meewerken op de finca houden geen verband met u. Bovendien heeft u nog steeds af en toe contact met uw moeder in Colombia en vraagt u haar hoe het met haar gaat (CGVS M. (...), p. 7). Mocht u daadwerkelijk vrezende dat ze het slecht met u voor heeft en u aan haar wil ontkomen uit een vrees voor uw leven of integriteit is dit toch opmerkelijk.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier van eerste verzoekster, zijn deugdelijk en pertinent, en worden door de Raad overgenomen.

Ook volgende motieven in de tweede bestreden beslissing in hoofde van de zus van eerste verzoekster, die integraal worden hernomen in de derde en de vierde bestreden beslissing, vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent, en worden door de Raad overgenomen:

“Je verklaart jouw moeder en haar nieuwe vriend te vrezende. Jouw moeder zou je sinds ze met hem samen is geregeld slaan en hij zou je op een verkeerde manier bekijken, alsook opmerkingen over jouw borsten hebben gemaakt (CGVS Da. (...), p. 12). Daarnaast zou je van jouw moeder veel moeten meehelpen in het huishouden (CGVS Da. (...), p. 12). Jouw broers zouden dan weer werk moeten doen op de boerderij, waaronder werk met pesticiden (CGVS Da. (...), p. 12). De zoon van haar nieuwe partner zou geld van je moeder stelen en jouw broers zouden hier vervolgens de schuld van krijgen (CGVS Da. (...), p. 12; L. (...), p. 12). Hoewel het af te keuren valt dat je door uw moeder zou geslagen zijn en dat jouw broers na school gevaarlijk werk moeten doen op de boerderij, dient eveneens te worden opgemerkt dat de feiten niet van die aard zijn dat ze oplopen tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden opgemerkt dat J. (...), eens verhuisd naar de stad Granada met jullie moeder en Le. (...), niet meer hoeft te werken (CGVS J. (...), p. 15) en nog bijna twee maand langer na vertrek van de rest van het gezin in Colombia bij jouw moeder heeft verbleven omdat hij haar niet alleen wou laten (CGVS J. (...), p. 7). Dit doet dan ook vermoeden dat de slechte situatie bij jullie moeder niet dermate ernstig was dat jullie leven of integriteit in gevaar was. Bovendien blijft inzake je vrees voor misbruik louter bij blote beweringen zonder enig bewijs. Waar je nog stelt dat Le. (...) ooit eens bij jouw zus M. (...) langsging in Granada en zij hem niet binnen wou laten dient te worden opgemerkt dat dit niet kan gezien worden als een daad of een actie waarbij hij haar schade zou hebben willen berokkenen (CGVS Da. (...), p. 12; L. (...), p. 11). Dat hij iets slechts van zin was berust louter op een louter vermoeden van jou en jouw zus en broers. Bovendien blijkt uit de verklaringen dat er nu nog contact is met jouw moeder (CGVS Da. (...), p. 7, J. (...), p. 8; M. (...), p. 7). Wat gezien het feit dat jullie stellen haar te vrezende opmerkelijk is.”

Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij de seksuele intenties en houding van de partner van de moeder van eerste verzoekster ten aanzien van eerste verzoekster en haar zus voldoende hebben aangetoond nu hierover coherente, gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen werden afgelegd. Zij menen dat deze houding op zijn minst een aanwijzing is dat het risico dat zij lopen bij terugkeer ernstig is. Verzoekende partijen brengen echter geen concrete en ernstige elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat de partner van de moeder van eerste verzoekster daadwerkelijk de intentie had om eerste verzoekster en/of haar zus aan te randen of te misbruiken. Waar zij gewag maken van het feit dat eerste verzoekster en haar zus reeds seksueel aangerand werden in het verleden, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit de notities van hun persoonlijk onderhoud noch uit enige ander element in het dossier. De verwijzing in dit verband naar het vermoeden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe zonder meer te betwisten dat de door hen aangehaalde feiten niet ernstig genoeg zouden zijn om als vervolging dan wel ernstige schade te kunnen worden beschouwd. Zij brengen geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande terechte en pertinente motieven in een ander daglicht kunnen stellen. De algemene verwijzing naar de minderjarigheid van de zus en broers van eerste verzoekster en de kwetsbare positie van de vrouwen en kinderen in de Colombiaanse maatschappij volstaat niet om aan te tonen dat eerste verzoekster en haar zus en haar minderjarige broers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Daargelaten het onvoldoende ernstige karakter van voormelde feiten, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat eerste verzoekster en haar zus en broers geen enkele stap ondernomen hebben om hun problemen in Colombia zelf op te lossen of hiertegen bescherming te zoeken. Dit wordt in de tweede bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster als volgt toegelicht:

“Internationale bescherming kan pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in jouw geval niet zo is. Jullie hebben in Colombia nergens hulp gezocht. Jij wou het enkel aan jouw zus vertellen (CGVS Da. (...), p. 13) en zij vertelde het op haar beurt alleen aan jullie vader (CGVS M. (...), p. 9). Jouw broers vertelden het eveneens aan niemand (CGVS L. (...), p. 13, 14; J. (...), p. 15, 16). Nochtans hebben jullie in Granada nog familieleden wonen aan wie jullie hulp konden aanvragen of hadden jullie naar de autoriteiten kunnen stappen. Jullie deden dit niet omdat je van mening bent dat ze jou niet gaan geloven en je minderjarig bent (CGVS M. (...), p. 12; CGVS Da. (...), p. 13; J. (...), p. 16). Echter heb je nooit enige poging ondernomen, ook jouw meerderjarige zus deed dit niet. Dat de politie jou niet zou geloven en jou niet zou willen helpen berust op een loutere veronderstelling. Bovendien hadden jullie zich ook tot de gezinscommissaris kunnen richten dewelke een laagdrempelige lokale instantie is, opgericht voor dit soort situaties. Dit hebben jullie nagelaten te doen. Jouw ooms en tantes in Colombia nam je niet vertrouwen omdat je niet veel informatie met hen deelde en niet vaak bij hen was (CGVS Da. (...), p. 16). Nochtans blijkt uit de verklaringen van jouw broers dat zij vaak bij hen langsgingen, alsook bij jouw oma in Granada (CGVS L. (...), p. 6, 9; J. (...), p. 8, 9, 15). Jouw broer L. (...) zou dan weer niks aan jullie grootouders hebben verteld omdat hij niet graag over zulke dingen praat en hen niet in gevaar wilde brengen (CGVS L. (...), p. 13). Dat je hen niet vaak zag en daarom hun hulp niet wou vragen, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien, zo stelt jouw broer L. (...), gingen de familieleden akkoord met de relatie tussen uw moeder en Le. (...) (CGVS L. (...), p. 13; J. (...), p. 16). Zij werden niet op de hoogte gesteld van zijn gedrag (CGVS L. (...), p. 13; J. (...), p. 16). Mochten jullie hen hebben ingelicht zouden ze er mogelijk anders over denken en jullie misschien geholpen hebben. J. (...) vertelde dat weer dat het met jouw ooms en tantes goed ging en er daarom niks aan hen werd gezegd (CGVS J. (...), p. 16). Ook op school heb je niemand in vertrouwen genomen om je te helpen. Wanneer er wordt gevraagd waarom je op school niemand in vertrouwen nam stel je dat je niet veel praatte (CGVS Da. (...), p. 15; L. (...), p. 13; J. (...), p. 15). Jouw zus voegde eraan toe dat jullie vader jullie dichtbij hem wilde hebben en dat jullie daarom geen bescherming zochten in Colombia (CGVS M. (...), p. 12).”

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij betogen dat de landeninformatie in de administratieve dossiers onvoldoende is om “een nauwkeurig onderzoek te voeren naar het bestaan van een overheidsbescherming in Colombia rekening houdende met de bijzondere omstandigheden van verzoekers” en dat specifieke informatie over beschermingsmogelijkheden voor slachtoffers van huiselijk geweld en/of seksuele aanranding in de familiekring niet aanwezig is. De Raad wijst erop dat de COI Focus “Colombia. Beschermingsmogelijkheden” van 16 februari 2021, waarin tevens specifiek wordt ingegaan op de beschermingsmogelijkheden in geval van geweld tegen vrouwen (p. 13-19), zich in de

administratieve dossiers bevindt. Uit deze informatie blijkt dat er in Colombia in het algemeen meerdere instanties zijn waar men als slachtoffer van bijvoorbeeld huiselijk geweld een klacht kan indienen, dat Colombia over een sterk wetgevend kader beschikt om geweld tegen vrouwen aan te pakken en dat vrouwen die het slachtoffer zijn van intra-familiaal geweld zich ook kunnen wenden tot de gezinscommissarissen, die bevoegd zijn om beschermingsmaatregelen uit te vaardigen en elke aanklacht van huiselijk geweld moeten doorsturen naar het Bureau van de Openbare Aanklager. Hoewel uit deze informatie kan blijken dat de effectiviteit van de bestaande beschermingsmaatregelen in de praktijk vaak te wensen overlaat, kan niet zonder meer worden gesteld dat doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming tegen huiselijk geweld in Colombia over het algemeen of in alle gevallen totaal afwezig is. Het komt aan verzoekende partijen toe om *in concreto* aan te tonen dat in hun individuele geval geen overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet beschikbaar is. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekster, haar zus en haar broers niet blijkt dat zij ooit enige poging ondernomen hebben om een oplossing te zoeken voor hun problemen met hun moeder en diens nieuwe partner en evenmin de beschikbare beschermingsmogelijkheden hebben benut. Waar kan worden aangenomen dat het voor minderjarige kinderen moeilijk is om een klacht in te dienen tegen een familielid, dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekster reeds meerderjarig was bij haar vertrek uit Colombia en dat zelfs van minderjarigen met voldoende onderscheidend vermogen mag worden verwacht dat ze andere familieleden in vertrouwen nemen en op de hoogte brengen van de situatie indien ze zich ernstig bedreigd voelen door hun moeder of haar partner. Het feit dat familieleden geen actoren van bescherming zijn in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, neemt niet weg dat zij een bemiddelende rol zouden kunnen spelen of desgevallend het initiatief zouden kunnen nemen om de bevoegde autoriteiten in te lichten.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen de volgende pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster geheel ongemoeid laten:

“Ook dient er worden opgemerkt dat u zowel uit uw verklaringen als uit de verklaringen van uw zus en jongere broers blijkt dat jullie Colombia hebben verlaten omdat u zelf onvoldoende middelen heeft om in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS M. (...), p. 13). Het is volgens uw verklaringen immers moeilijk om als pas afgestudeerde werk te vinden (CGVS, M. (...), p. 13). Dit is een blote verklaring die u op geen enkele manier staft. U bent immers meerderjarig en heeft gestudeerd en bent uit Colombia vertrokken na afronding van uw studies (CGVS p. 5). Jullie gevraagd of het mogelijk zou zijn om ergens anders in Colombia te gaan wonen, ergens anders dan in het huis van uw moeder, werd er geantwoord dat dit niet mogelijk was omdat jullie geen eigen inkomsten hebben en de familieleden elk hun eigen gezin hebben om voor te zorgen (CGVS M. (...), p. 13). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u door de week in de stad Granada woonde waar u ook studeerde en dit zonder problemen. Uw moeder zou gezegd hebben dat ze niet langer voor u en uw broers en zus wilde zorgen. Aangezien uw vader door zijn problemen niet kan terugkeren naar Colombia dienden jullie aldus naar België te komen. Aan de asielmotieven van uw vader werd echter geen geloof gehecht door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Deze elementen wijzen erop dat er voor jullie geen nood is aan internationale bescherming. Dit wordt verder versterkt door het gegeven dat uw vader, in het dossier van uw broer J. (...), verklaarde dat hij een verzoek voor zijn zoon indiende omdat hij zelf een negatieve beslissing heeft gekregen, en dus niet uit een werkelijke nood om internationale bescherming (zie dossier 20/10005). Mocht u samen met uw vader terugkeren naar Colombia zou hij de verantwoordelijkheid moeten dragen over u en uw broers en zus en werk moeten vinden, zo stelt u (CGVS M. (...), p. 13). Het CGVS ziet niet in waarom dit niet mogelijk zou zijn. In het verleden heeft uw vader steeds werk kunnen vinden, zo blijkt. Bovendien is de finca in het bezit van uw tante, de zus van uw papa (CGVS Da. (...), p. 9). Aldus kan gesteld worden dat er geen ernstige onoverkomelijkheden zijn die een terugkeer bemoeilijken. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat jullie niet samen met jullie vader naar Colombia kunnen terugkeren. Immers betreffen jullie bezwaren louter socio-economische problemen die geen uitstaans hebben met de internationale bescherming, en is onvoldoende aangetoond dat jullie bij terugkeer in een situatie van mensonterende omstandigheden zouden terechtkomen.

Wat uw vrees t.a.v. de veiligheidssituatie in Colombia en het feit dat u vreest ontvoerd te worden (CGVS M. (...), p. 11) betreft, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een veralgemening is en dat u deze vrees op geen enkele manier in concreto kan aantonen. Het volstaat niet dat u zelf oprecht geloofd gevaar te lopen. U stelt dat dit kan omdat er in sommige regio's van Colombia meer ontvoeringen voorkomen dan in andere. Echter heeft u nooit iets dergelijks in meegemaakt of werd er nooit geprobeerd u te ontvoeren (CGVS M. (...), p. 14).”

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook de volgende pertinente motieven in de tweede bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, die integraal worden hernomen in de bestreden beslissingen in hoofde van de broers van eerste verzoekster, worden in het verzoekschrift onverlet gelaten:

“Ook dient er worden opgemerkt dat er zowel uit jouw verklaringen als uit de verklaringen van jouw zus M. (...) en jongere broers L. (...) en J. (...) blijkt dat jullie Colombia hebben verlaten omdat jullie zelf onvoldoende middelen hebben om in jullie levensonderhoud te voorzien. Jullie gevraagd of het mogelijk zou zijn om ergens anders in Colombia te gaan wonen, ergens anders dan in het huis van jouw moeder, werd er geantwoord dat dit niet mogelijk was omdat jullie geen eigen inkomsten hebben en de andere familieleden elk hun eigen gezin hebben om voor te zorgen (CGVS Da. (...), p. 18; M. (...), p. 13). Jouw zus M. (...) is nog maar pas afgestudeerd en zou maar moeilijk werk kunnen vinden in Colombia (CGVS M. (...), p.13). Deze elementen wijzen erop dat er voor jullie geen nood is aan internationale bescherming en doet het vermoeden rijzen dat jullie om andere motieven Colombia verlieten. Dit wordt verder versterkt door het gegeven dat jouw vader in het dossier van jouw broer J. (...) verklaarde dat hij een verzoek indiende om internationale bescherming in naam van zijn zoon omdat hij zelf een negatieve beslissing heeft gekregen, en dus niet uit een werkelijke nood om internationale bescherming (zie dossier 20/10005). Jouw broer L. (...) verklaarde op DVZ dat hij ten eerste naar België kwam omdat jouw vader hier al was (zie vragenlijst L. (...), vraag 5). Aangezien jouw vader door zijn problemen niet kan terugkeren naar Colombia dienden jullie naar België te komen, zo stellen jullie (CGVS Da. (...), vragenlijst L. (...), p. 2). Aan de asielmotieven van jouw vader werd echter geen geloof gehecht door het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map), dus deze verklaring gaat niet op. Samen met jouw vader terugkeren naar Colombia zou echter moeilijk zijn, zo verklaren jullie. Hij is vertrokken en heeft niks meer in Colombia. Er zou geen economische stabiliteit zijn daar, zo stel je (CGVS Da. (...), p. 17). Echter heeft je vader wel nog familie in Colombia en kon hij in het verleden ook werk vinden. Het CGVS ziet niet in waarom dit in de toekomst niet zou lukken. De finca is bovendien in het bezit van zijn zus, jouw tante (CGVS Da. (...), p. 7, 16). Aldus kan gesteld worden dat er geen ernstige onoverkomelijkheden zijn die een terugkeer bemoeilijken. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat jullie niet samen met jullie vader naar Colombia kunnen terugkeren. Immers betreffen jullie bezwaren louter socio-economische problemen die geen uitstaans hebben met de internationale bescherming, en is onvoldoende aangetoond dat jullie bij terugkeer in een situatie van mensonterende omstandigheden zouden terechtkomen.

Wat jouw en jouw broers hun vrees t.a.v. de veiligheidssituatie betreft en het feit dat jullie vrezen ontvoerd te worden (CGVS Da. (...), p. 16, 17; L. (...), p. 11, 14, 15; J. (...), p. 17, 18, 19) dient te worden opgemerkt dat dit slechts een veralgemening is en dat jullie deze vrees op geen enkele manier in concreto kunnen aantonen. Het volstaat niet dat jullie zelf oprecht geloven gevaar te lopen. Je stelt dat dit kan omdat er in sommige regio's van Colombia meer ontvoeringen voorkomen dan in andere en in jullie regio zou dit vaak gebeuren (CGVS Da. (...), p. 17). Echter hebben jij of jouw broers nooit iets dergelijks in meegemaakt of werd er nooit geprobeerd jou of iemand van je gezin te ontvoeren.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent, en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoekende partijen leggen ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming hun paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten neer (zie administratieve dossiers verzoekende partijen, stuk 5, map met 'documenten'). Deze documenten kunnen dienen ter staving van hun identiteit en herkomst, die *in casu* niet worden betwist doch geen verband houden met de motieven op grond waarvan zij internationale bescherming vragen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van eerste verzoekster en haar zus en broers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat eerste verzoekster, haar zus en haar broers dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van hun verzoeken onder punt 2.3.2 van dit arrest. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel of een algemene situatie om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekende partijen dienen dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat eerste verzoekster, haar zus en haar broers een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die eerste verzoekster, haar zus en haar broers de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar op 11 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook

gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht geweld tot gevolg heeft hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn. Zij wijzen er terecht op dat de regio van herkomst van eerste verzoekster, haar zus en broers, met name het departement Meta, deel uitmaakt van de zuidelijke grensregio, welke in voormelde COI Focus van 13 november 2019 genoemd wordt als één van de gebieden waar zich een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's ('*new illegal armed groups*') en de Colombiaanse autoriteiten afspeelt. Uit de meer recente COI Focus van 27 juli 2020 en deze van 2 augustus 2021 blijkt evenwel dat noch de zuidelijke grensregio, noch het departement Meta thans worden aangemerkt als gebieden waar het gewapend conflict zich concentreert. Verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Bovendien brengt het bestaan van een gewapend conflict niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. Het aantal burgerslachtoffers blijft, ook wanneer rekening wordt gehouden met de regionale verspreiding van het geweld, hoe dan ook beperkt. Verzoekende partijen kunnen ook worden gevolgd waar zij opmerken dat het aantal doden en gewonden slechts één indicator is van het niveau van het geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij laten echter na *in concreto* toe te lichten op basis van welke criteria de situatie in hun regio van herkomst dan wel geacht moet worden het niveau te bereiken dat vereist is voor toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dit nog daargelaten dat zij niet aantonen dat zich in hun regio van herkomst actueel een gewapend conflict afspeelt in de zin van dit artikel. Het theoretische betoog over de interpretatie van de notie '*gewapend conflict*' in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is niet dienstig in de mate dat verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat de mate van het gebeurlijke willekeurig geweld in de regio van herkomst van eerste verzoekster, haar zus en haar broers actueel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar die regio een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon lopen.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor eerste verzoekster, haar zus en haar broers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hoofde van eerste verzoekster, haar zus en haar broers zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een

terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen eerste verzoekster, haar zus en haar broers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat eerste verzoekster, haar zus en haar broers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van eerste verzoekster, haar zus en haar broers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN